

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **V. S. N.**, zast. Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem, se sídlem Na Pankráci 1618/30, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2024, č. j. OAM-12047-14/ZR-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 1. 2025, č. j. 78 A 7/2024-42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný výrokem I. shora označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“) zrušil podle § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona platnost žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu, a výrokem II. mu podle § 37 odst. 3 téhož zákona stanovil lhůtu k vycestování z území České republiky, a to do 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.

II.

[2] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“). Ten žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[3] Krajský soud neshledal důvodnou žádnou z uplatněných žalobních námitek. Napadené rozhodnutí považoval za přezkoumatelné, neboť se v něm žalovaný vypořádal se všemi námitkami a zabýval se i žalobcem předloženými listinami. Žalovaný také vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, a nepochybil ani v tom, že napadené rozhodnutí založil na úmyslném spáchání trestného činu žalobcem. Podle krajského soudu z dikce § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců i ze související judikatury Nejvyššího správního soudu jednoznačně plyne, že pro naplnění hypotézy o pravomocném odsouzení, na jejímž základě je žalovaný povinen rozhodnout o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, je podstatné právě pouze to, zda došlo k pravomocnému odsouzení za spáchání

úmyslného trestného činu. To bylo v případě žalobce prokázáno trestním příkazem Okresního soudu v Havlíčkově Brodě ze dne 11. 9. 2024, č. j. 16 T 99/2024-58 (dále jen „trestní příkaz“), kterým byl žalobce odsouzen za úmyslné spáchání přečinu poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“) ve stádiu pokusu, a za úmyslné spáchání přečinu padělání a vystavení nepravdivé lékařské zprávy, posudku a nálezu podle § 350 odst. 1 alinea druhá téhož zákona. Tento trestní příkaz je součástí správního spisu, což žalobce v žalobě nezpochybnil. Krajský soud shrnul, že jiné okolnosti vztahující se k protiprávnímu jednání žalobce či k jeho životu jsou zcela irelevantní a žalovanému nepříslušelo je hodnotit.

[4] Na uvedeném podle krajského soudu nic nemění ani skutečnost, že žalobce již peněžitý trest uhradil, protože kromě něj mu byl uložen trest zákazu činnosti na 12 měsíců, který v době vydání napadeného rozhodnutí nebyl vykonán. Krajský soud proto konstatoval, že na žalobce nelze pohlížet tak, jako by ve smyslu § 69 odst. 3 trestního zákoníku nebyl odsouzen, neboť v souladu s § 105 odst. 5 téhož zákona může dojít k zahrazení odsouzení až zahrazením všech uložených trestů. Zdůraznil přitom, že je vázán skutkovým a právním stavem ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Názor žalobce, že trest zákazu činnosti představuje pouze trest administrativní povahy, pak krajský soud nepovažoval za souladný s § 52 odst. 1 a § 73 trestního zákoníku. Nedovodil ani to, že by na předmětný závěr mohl mít vliv účastnický výsledek žalobce, a že by z tohoto důvodu žalovaný porušil § 3 a § 50 odst. 4 správního řádu. Na rozdíl od žalobce z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 192/2019-28, dovodil, že požadavek na posouzení intenzity zásahu do života žadatele a na posouzení závažnosti spáchaného trestného činu vyplývající z § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců není aplikovatelný v případech, na něž dopadá § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona.

[5] Za nedůvodnou krajský soud označil také žalobní argumentaci o posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. V tomto směru připomněl, že § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 174a odst. 3 téhož zákona nepodmiňuje zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu posouzením přiměřenosti. Judikatura Nejvyššího správního soudu však přesto dovodila, že správní orgány jsou s ohledem na mezinárodní závazky vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) povinny i přes absenci výslovného zákonného požadavku výjimečně posoudit přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince, pokud ten k uvedené nepřiměřenosti ve správním řízení vznesl konkrétní námitky. To ovšem žalobce v dané věci neučinil, neboť stran svého soukromého a rodinného života v obecné rovině uvedl pouze to, že v České republice má pracovní, rodinné i sociální zázemí, k čemuž doložil výpis z živnostenského rejstříku, pracovní smlouvu, výplatní pásky a potvrzení o úhradě peněžitého trestu. Žádná jiná konkrétnější tvrzení ve správním řízení neučinil.

[6] Krajský soud poukázal na to, že žalovaný se i přes absenci konkrétních tvrzení přiměřenosti dopadů do žalobcova soukromého a rodinného života zabýval, a to v rozsahu odpovídajícím obecnosti žalobcových tvrzení. V napadeném rozhodnutí zejména zohlednil, že žalobce žije na území České republiky od roku 2016, že zde podnikal na základě živnostenského oprávnění, ale neplnil základní povinnosti a neplatil povinné odvody, a že vydání napadeného rozhodnutí zapříčinil svým vlastním úmyslným protiprávním jednáním.

pokračování

Přestože žalovaný ze záznamu cizineckého informačního systému dále zjistil, že žalobce je ženatý, nepodařilo se mu kvůli pasivitě žalobce ověřit, zda se na území České republiky zdržuje osoba žalobci blízká. Tyto závěry považoval krajský soud za dostatečné a přezkoumatelné.

[7] Krajský soud také upozornil na to, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu závazek respektovat volbu státního příslušníka třetí země ohledně jeho pobytu a místa realizace soukromého a rodinného života. V této souvislosti poukázal také na to, že pokud cizinec prokazatelně nesplňuje účel pobytu, nemůže spoléhat na institut soukromého a rodinného života, a zdůraznil, že cizinec si před pácháním trestné činnosti musí být vědom skutečnosti, že v případě jeho odhalení může pozbýt pobytové oprávnění. Krajský soud tak označil za absurdní, pokud by žalobci nemohla být na základě blíže neurčitěho tvrzení o zásahu do jeho údajného soukromého a rodinného života zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu, když se na území České republiky dopustil trestné činnosti. Na základě všech výše zmíněných skutečností pak dospěl k závěru, že dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nelze považovat za nepřiměřené.

[8] Krajský soud žalobci nepřisvědčil ani v tom, že žalovaný pochybil, když neprovedl jím navržený účastnický výslech za účelem posouzení přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Účastnický výslech ve smyslu § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců totiž není nezbytnou podmínkou pro rozhodnutí věci. Jedná o výjimečný důkazní prostředek, který se využívá pouze tehdy, nelze-li rozhodné skutečnosti zjistit jiným způsobem, nebo pokud je třeba objasnit sporné skutečnosti. O takový případ se zde podle krajského soudu nejednalo. Žalovaný nebyl bez konkrétních tvrzení žalobce povinen podrobněji zjišťovat možnost žalobce realizovat svůj soukromý a rodinný život v jeho domovském státě.

III.

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti opakuje, že žalovaný se podle něj nedostatečně vypořádal s jeho tvrzeními a předloženými listinami, že dopad napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života je nepřiměřený, a že žalovaný vydal napadené rozhodnutí po seznámení se s podklady pro jeho vydání pouze na základě trestního příkazu a bez dalšího dokazování. Stěžovatel tak setrvává na svém stanovisku, že na základě jím předložených listin byla prokázána jeho vazba na Českou republiku, stejně tak jako skutečnost, že peněžitý trest již uhradil a nyní vykonává pouze administrativní trest zákazu činnosti. Uvedené však žalovaný podle jeho názoru nezohlednil, přestože k otázce posouzení dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života navrhl ve smyslu § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců svůj účastenský výslech. Stěžovatel sice připouští, že žalovaný se pokusil posoudit dopad napadeného rozhodnutí do jeho života, nicméně učinil tak neobjektivně, když listinné důkazní prostředky prokazující jeho zázemí v České republice nehodnotil v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu a přihlédl jen ke zjištěním svědčícím v jeho neprospěch. V této souvislosti poukazuje na povinnost správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), na § 50 odst. 2 a

odst. 4 správního řádu a na § 52 téhož zákona, ze kterého dovozuje povinnost správního orgánu provést důkazy potřebné ke zjištění stavu věci. Žalovanému proto vytýká, že i když nemá povinnost provést všechny navržené důkazy, nemůže předem určovat, jaké skutečnosti budou z určitého důkazního prostředku zjištěny.

[11] Stěžovatel má za to, že krajský soud výše zmíněné žalobní námitky v odst. 39 a násl. napadeného rozsudku nesprávně odmítl, neboť nedošlo ke „kontextualizaci právní úpravy“ na nyní projednávanou věc. Dopad napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života je nepřiměřený. V tomto směru se dovolává rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 Azs 234/2023-51, podle kterého měl žalovaný i přes spáchání trestného činu cizince zkoumat okolnosti jeho soukromého a rodinného života a poměřit zájem státu na neprodloužení jeho pobytového oprávnění se zájmem jeho nezletilých dětí. Ačkoliv stěžovatel nemá nezletilé děti, i tak podle jeho mínění bylo povinností žalovaného zjistit v dostatečném rozsahu skutečnosti o jeho pracovním, rodinném a sociálním zázemí. Z tohoto důvodu nesouhlasí se závěrem krajského soudu obsaženým v odst. 16. napadeného rozsudku, že dostatečně nekonkretizoval tvrzení o svém zázemí na území České republiky. Za tím účelem navrhl účastnický výslech a předložil potřebné listiny. Kromě toho považuje za nezbytné zohlednit, že v současné době vykonává pouze trest zákazu činnosti řízení motorových vozidel, který soudy vzhledem k charakteru jím spáchané trestné činnosti ukládají mandatorně.

[12] Stěžovatel tedy považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, protože se krajský soud nedostatečně, nesprávně a nepřiléhavě vypořádal s jeho podrobně rozvedenou námitkou nedostatečného zhodnocení dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Povinností krajského soudu přitom bylo poměřit úmysl zákonodárce stanovený zejména v § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se zájmem České republiky na tom, aby na jejím území nepobývali cizinci odsouzení za trestnou činnost.

IV.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout. Ve shodě s krajským soudem připomíná, že v souladu s § 105 odst. 5 a 6 trestního zákoníku nemohlo dojít k zahazení odsouzení stěžovatele, protože v době vydání napadeného rozhodnutí nevykonával celý trest zákazu činnosti. Neměl tedy jinou možnost než podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zrušit platnost stěžovatelova povolení k dlouhodobému pobytu. Kromě toho nesouhlasí s tím, jak stěžovatel trest zákazu činnosti bagatelizuje, neboť se snažil získat oprávnění k řízení motorového vozidla bez patřičné průpravy, čímž mohl ohrozit bezpečnost dalších účastníků silničního provozu. K namítaným dopadům napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele žalovaný poznamenává, že podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva má povinnost takové dopady zkoumat pouze tehdy, pokud to cizinec namítne. Stěžovatel se však omezil na obecná tvrzení týkající se zejména jeho ekonomické činnosti a žádné informace o svých rodinných příslušnících neuvedl. Odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 Azs 234/2023-51, pak žalovaný nepovažuje za přiléhavý, protože se vztahoval k nejlepšímu zájmu nezletilých dětí, které stěžovatel nemá. Žalovaný tudíž setrvává na svém stanovisku, že napadené rozhodnutí je z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatele přiměřené. Co se týče navrženého účastnického výslechu, tak jeho neprovedení bylo podle žalovaného

pokračování

v napadeném rozhodnutí i napadeném rozsudku řádně odůvodněno. Z trestního příkazu jednoznačně plyne, že se stěžovatel dopustil úmyslného trestného činu; byl to tedy dostačující podklad pro vydání napadeného rozhodnutí.

V.

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné.

[15] S ohledem na skutečnost, jak je kasační stížnost formulována, se Nejvyšší správní soud musel následně vypořádat především s otázkou její přípustnosti. V tomto ohledu je nutné připomenout, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se proto musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). To znamená, že *„uvedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ni nahlížet jako na nepřipustnou, neboť se mýlí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[16] V intencích výše uvedeného nezbyváá než konstatovat, že kasační námítky, podle kterých se žalovaný nedostatečně vypořádal s tvrzeními stěžovatele a předloženými listinami, když k těmto listinám vůbec nepřihlédl a vydal napadené rozhodnutí bez dalšího dokazování pouze na základě trestního příkazu a podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí, nejsou přípustné. Stejně tak nejsou přípustné ani námítky, že stěžovatelem předložené listiny prokazují jeho vazbu na Českou republiku, že v souladu s § 69 odst. 3 trestního zákoníku nelze k jemu udělenému peněžitému trestu pro jeho zaplacení přihlížet, a že v době vydání napadeného rozhodnutí vykonával pouze administrativní trest zákazu činnosti. Nepřípustná je rovněž argumentace stěžovatele, že žalovaný napadené rozhodnutí opřel o § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, že neobjektivně zkoumal dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele, že listinné důkazy hodnotil v rozporu s § 50 odst. 4 správního řádu, že provedl důkazy svědčící v neprospěch stěžovatele, a naopak neprovedl účastnický výslech podle § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jedná se totiž o pouhou reprodukci stejných žalobních námitek, které již byly vypořádány krajským soudem, aniž by stěžovatel proti závěrům krajského soudu postavil vlastní konkurující argumentaci. Kromě toho shoda textu kasační stížnosti na jejích str. 2 a 3 se žalobou je v daném případě značná. Ve zbytku je kasační stížnost přípustná.

[17] Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí, v níž rozhodoval specializovaný samosoudce, v souladu s § 104a s. ř. s. se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Pro vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž neurčitý právní pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele* vyložil.

[18] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu těchto judikaturních závěrů však Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci neshledal, a kasační stížnost proto nepřijal k meritornímu přezkumu. Ostatně ani stěžovatel k přijatelnosti kasační stížnosti nic neuvádí.

[19] Jak již shora uvedeno, stěžovatel v kasační stížnosti mimo jiné namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, protože se krajský soud nedostatečně, nesprávně a nepřiléhavě vypořádal s jeho argumentací o nedostatečném zhodnocení dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Jde tedy o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.), kterou je Nejvyšší správní soud povinen posoudit především.

[20] Nejvyšší správní soud podotýká, že problematika nepřezkoumatelnosti rozsudku spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je v jeho ustálené judikatuře bohatě zastoupena (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Z ní vyplývá, že nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[21] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud dostal uvedeným požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu výše citované judikatury. V napadeném rozsudku dostatečně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, přdestřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými žalobní argumentaci vypořádal. Z napadeného rozsudku je nepochybně seznatelné, k jakým závěrům krajský soud dospěl, a proč nepovažoval právní argumentaci stěžovatele za důvodnou. Úvahy v něm obsažené jsou co do formy logické, vnitřně nerozporné.

[22] V odst. 26. až 37. napadeného rozsudku se krajský soud rozsáhle zabýval namítanou nepřiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Dospěl přitom k závěru, že žalovaný se předmětné otázce navzdory absenci jakýchkoliv konkrétních tvrzení stěžovatele v odpovídajícím rozsahu věnoval. Nejvyšší správní soud tak v této souvislosti pro úplnost zdůrazňuje, že nesouhlas stěžovatele s rozsahem a způsobem odůvodnění nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Koneckonců stěžovatel

pokračování

v kasační stížnosti ani neupřesňuje, s jakou konkrétní žalobní námitkou o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí se krajský soud podle něj opomněl vypořádat. Námitka týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů tudíž nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti.

[23] Stejně tak přijatelnost kasační stížnosti nelze dovodit ze stížnostní argumentace o tom, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Uvedené námitky jsou nepřipustné, jak Nejvyšší správní soud dovodil výše v odst. [15] a [16] tohoto usnesení. Zbývá dodat, že pouhá citace § 3, § 50 odst. 2 a 4 a § 52 správního řádu obsaženu v kasační stížnosti v tomto ohledu nepředstavuje řádně formulovanou kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. Co se pak týče jediného přípustného tvrzení stěžovatele, že žalovaný nemůže předjímat, jaké skutečnosti z určitého důkazního prostředku vyplynou, nic takového z napadeného rozhodnutí není patrné.

[24] Jen pro úplnost tudíž Nejvyšší správní soud k právě uvedenému dodává, že s ohledem na to, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou, je výlučně věcí stěžovatele, aby formuloval konkrétní námitky, kterými brojí proti právním závěrům krajského soudu. Nejvyšší správní soud není povinen, ale ani oprávněn tato tvrzení za stěžovatele domýšlet (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54).

[25] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že krajský soud v odst. 39. a násl. napadeného rozsudku v důsledku nesprávného právního hodnocení odmítl jeho žalobní argumentaci. Tato námitka je veskrze obecná a nelze z ní vůbec dovodit, v čem přesně mělo být právní posouzení věci krajským soudem nesprávné, respektive nezákonné. Stejně tak není patrné, ve vztahu k jakým skutečnostem podle stěžovatele nedošlo ze strany krajského soudu ke „kontextualizaci právní úpravy“ a fakticky není ani zřejmé, co touto námitkou stěžovatel konkrétně míní. Krajský soud přitom v napadeném rozsudku odůvodnil, proč žalovaný nepochybil, když neprovedl navržený účastnický výslech za účelem posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života a dovolal se i přílehlavé judikatury Nejvyššího správního soudu. Podle ní se jedná o výjimečný důkazní prostředek, který se využívá pouze tehdy, nelze-li rozhodné skutečnosti zjistit jinak, nebo pokud je třeba objasnit sporné skutečnosti. Krajský soud měl přitom za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně, v míře odpovídající obecnosti stěžovatelových tvrzení a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu vysvětlil, proč považoval stěžovatelův návrh na provedení účastnického výslechu nadbytečným; bylo tomu tak proto, že vzhledem k obecnosti stěžovatelových tvrzení nevyvstala potřeba podrobnějšího dokazování stran jeho soukromého a rodinného života. Nejvyšší správní soud proto v obecnosti odpovídající míře obecnosti této námitky uzavírá, že tento závěr krajského soudu zcela odpovídá jeho ustálené judikatuře (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29, nebo ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45, ze kterých vycházel krajský soud).

[26] Stěžovatel dále nesouhlasí s názorem krajského soudu uvedeným v odst. 16. (pozn. Soudu – patrně myšleno odst. 26.) napadeného rozsudku, že blíže nekonkretizoval svá tvrzení o dopadu napadeného rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Má totiž za to, že předloženými listinami a

návrhem účastnického výsledku doložil, že dopad napadeného rozhodnutí může být značně nepřiměřený.

[27] K této problematice také existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, podle níž v důsledku aplikační přednosti čl. 8 Úmluvy musí žalovaný posuzovat přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince i tam, kde to zákon nestanoví, to však pouze za předpokladu, že to cizinec konkrétně namítá (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, nebo ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27). V rozsudku ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 Azs 234/2023-51, pak Nejvyšší správní soud shrnul, že *„správní orgány (i soud) musejí v takových případech vzít v úvahu kromě existence odsouzení i další trestněprávně významné okolnosti (například uložený trest, rozsah způsobené škody, tendenci k opakování trestné činnosti či chování cizince v době po odsouzení). Dále je třeba hodnotit, zda je přiměřené neprodloužit povolení k dlouhodobému pobytu s ohledem na skutečnosti, jako je délka pobytu cizince na území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském státě či intenzita vazeb na zemi původu. To vše ovšem jen za situace, kdy cizinec povahu zásahu do svého soukromého a rodinného života upřesní a kdy takto konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho soukromého či rodinného života není na první pohled nemyslitelná (rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, č. 3990/2020 Sb. NSS, bod 19). Je na žadateli o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu (zaměstnanecké karty), aby správnímu orgánu sdělil veškeré skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života: právě na žadateli totiž leží břemeno tvrzení (a primárně i břemeno důkazní).“* Přestože se právě citovaný rozsudek vztahoval k prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, jeho závěry lze nepochybně vztáhnout i na zrušení platnosti takového povolení.

[28] Jak již výše uvedeno, krajský soud poukázal na to, že stěžovatel ve správním řízení ve vztahu k soukromému a rodinnému životu ve správním řízení neuvedl nic konkrétního, když ku příkladu ani neoznačil osoby jemu blízké, které by se na území České republiky měly zdržovat. Za konkrétní tvrzení o nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele, kterým by se žalovaný musel ve smyslu shora citované judikatury nad rámec zákona zabývat, nelze označit obecné konstatování, že v České republice má pracovní, rodinné i sociální zázemí. Stejně tak předložení listin (výpis z živnostenského rejstříku, pracovní smlouva, výplatní pásky a potvrzení o úhradě peněžitého trestu) či navržení účastnického výsledku taková konkrétní tvrzení nepředstavují. Jak ostatně vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29, důkaz výsledkem účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech. Nejvyšší správní soud má tedy za to, že krajský soud při posouzení námitky o dopadu napadeného rozhodnutí do stěžovatelova soukromého a rodinného života postupoval zcela v souladu s výše zmíněnou judikaturou a jeho závěrům nemá co vytknout.

[29] Nepřípadný je pak stěžovatelův poukaz na závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 Azs 234/2023-51 (*„i když stěžovatel nepochybně trestný čin spáchal, má NSS za to, že ministerstvo mělo před vydáním rozhodnutí aktivněji zkoumat okolnosti jeho rodinného života, aby mohlo poměřit zájem státu na neprodloužení stěžovatelova bytového povolení se zájmem jeho nezletilých dětí.“*). Stěžovatel je bezdětný, což

pokračování

koneckonců ani nerozporuje, není tedy zřejmé, jak by tyto judikaturní závěry týkající se nejlepšího zájmu dítě mohly stěžovatelův případ ovlivnit. Mimoto je třeba dodat, že Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku rovněž uvedl, že „*proto, že je cizinec rodičem nezletilých dětí, ovšem nelze dospět k závěru, že dopady jakéhokoli negativního rozhodnutí o jeho pobytovém statusu jsou nepřiměřené. Zájem nezletilých dětí je sice důležitý pro úvahu o přiměřenosti rozhodnutí vzhledem k soukromému a rodinnému životu cizince; kritérium nejlepšího zájmu dítěte je však jen jedním z vícera zájmů, které je potřeba zvažovat (rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2020, čj. 5 Azs 220/2019-33, č. 4034/2020 Sb. NSS, bod 29).*“ Dovozuje-li tedy stěžovatel z předmětného rozsudku povinnost žalovaného a krajského soudu poměřit úmysl zákonodárce se zájmem České republiky na tom, aby na jejím území pobývali odsouzení cizinci, tak takový požadavek z tohoto rozsudku neplyne.

[30] Nejvyšší správní soud tedy v posouzení krajského soudu nezjistil stěžovatelem namítaná pochybení. Krajský soud se neodchýlil od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, která se již zabývala otázkami, které stěžovatel uplatňuje i v nynější věci. Jelikož napadený rozsudek netrpí ani vadou nepřezkoumatelnosti a není zde ani jiná vada řízení před krajským soudem mající vliv na zákonnost napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud neshledal důvod k přijetí stěžovatelovy kasační stížnosti k meritornímu přezkumu.

VI.

[31] Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu předpokladů její přijatelnosti vyplývajících z usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39. Odmítl ji tedy pro nepřijatelnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2025

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu